

Richelle Mead

POKREVNÍ
POUTA

INDIGOVÉ KOUZLO

POKREVNÍ POUTA 3

INDIGOVÉ KOUZLO

POKREVNÍ POUTA 3

INDIGOVÉ KOUZLO

RICHELLE MEAD

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2013 by Richelle Mead

Translation © Katrin Mekki 2013, 2024

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2024

Cover illustrations © Adéla Stopka, 2024

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopií, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #booklab v Praze roku 2024

Z anglického originálu *Bloodlines: The Indigo Spell* přeložila Katrin Mekki

Ilustrace na obálce Adéla Stopka

Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0921-5

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

*Mému krásnému synovi, který se narodil v den,
kdy jsem dopsala tuto knihu.*

NEBYLO TO POPRVÉ, KDY MĚ VYTÁHLI Z POSTELE kvůli důležitému úkolu. Ale bylo to poprvé, kdy se mě někdo vyptával na něco tak osobního.

„Jste panna?“

„Co?“ Rozespale jsem si promnula oči pro případ, že se jedná o nějaký bizarní sen, který se co nevidět rozplyne. Asi před pěti minutami mě probudilo naléhavé zvonění telefonu, a ještě jsem se tak docela neprobrala.

Moje učitelka dějepisu, profesorka Terwilligerová, se ke mně naklonila blíž a jako na divadle hlasitě zašeptala: „Ptala jsem se, jestli jste panna.“

„Ehm, ano...“

Teď už jsem se probrala a nervózně se rozhlížela po hale své koleje, abych se ujistila, že náš šílený rozhovor nikdo neposlouchá. Ale nemusela jsem se obávat. Kromě znuděné vychovatelky v recepci na druhém konci haly tam nikdo nebyl. Nejspíš proto, že každý normální člověk takhle pozdě v noci už dávno spí. Když mě před chvílí vzbudil telefonát profesorky Terwilligerové, trvala na tom, že se se mnou musí sejit, protože se jedná o záležitost „života a smrti“. Nečekala jsem, že mě bude vyslyšet ohledně mého soukromého života.

O krok couvla a vydechla úlevou. „Ano, samozřejmě. Jistěže jste panna.“

Přimhouřila jsem oči a nevěděla, jestli mě to má urážet, nebo ne. „Samozřejmě? Co to má znamenat? Co se děje?“

Okamžitě se vzpamatovala a posunula si po nose brýle s kovovými obroučkami. Pořád jí klouzaly dolů. „Teď není čas na vysvětlování. Musíme jít.“ Popadla mě za paži, ale já jsem zůstala stát.

„Madam, jsou tři hodiny ráno!“ Aby pochopila vážnost situace, ještě jsem dodala: „Zítřka je škola.“

„To je jedno.“ Otočila se k recepcní a přes celou halu na ni křikla: „Beru si s sebou Sydney Melroseovou. Paní Weathersová se se mnou může dohadovat o večerce zítřka.“

Recepcní se zatvářila překvapeně, ale byla to jen vysokoškolačka, kterou najímali, aby držela službu přes noc. Netroufla si čelit obávané profesorce Terwilligerové s její majestátní postavou a tváří připomínající ptáka. Jedinou skutečnou autoritou, která udržovala dívky na koleji, byla ochranka venku. Ale když mě profesorka Terwilligerová odvedla ven, strážný jen přátelsky pokýval hlavou. Uvažovala jsem, kolik děvčat už asi takhle vytáhla uprostřed noci.

„Mám na sobě pyžamo,“ připomněla jsem jí. Cestou k jejímu autu už ale bylo na protesty pozdě. Profesorka měla červený Volkswagen Brouk s boky pomalovanými kytičkami, což mě vůbec nepřekvapilo.

„Bez obav,“ řekla a z ohromné sametové kabelky vytáhla klíčky.

Pouštní noc kolem nás byla chladná a tichá. Vysoké palmy se rýsovaly proti noční obloze. Za nimi zářil měsíc v úplňku a hvězdy. Objala jsem se pažemi a ucítila pod prsty hebké mikrovlnko, z něhož byl ušitý můj župan. Pod ním jsem měla dlouhé pruhované pyžamo a na nohou béžové plyšové pantofle. V útulném pokoji na koleji se takový oděv osvědčil, ale na noční cestování po Palm Springs nebyl právě ideální. Ostatně procházet se venku v pyžamu se nehodí nikde.

Profesorka odemkla auto a já jsem nastoupila. Odhrnula jsem stranou prázdné kelímky od kávy a několik starých časopisů. Mojí pořádkumilovnosti se takový nepořádek přičil, jenže to teď byla poslední z mých starostí.

„Profesorko Terwilligerová,“ oslovila jsem ji, sotva jsme vyjely ulicí na předměstí. „Co se děje?“ Když jsme se teď ocitly mimo kolej, předpokládala jsem, že mi vše vysvětlí. Nezapomněla jsem na její poznámku, že se jedná o otázku života a smrti, a znervózňovalo mě to čím dál víc.

Oči upírala na silnici před námi a v hranatém obličejí se jí objevily ustarané vrásky. „Potřebuju, abyste provedla jedno kouzlo.“

Strnula jsem a snažila se její slova zpracovat. Ještě přednedávnem bych protestovala a vzpouzela se. Nebylo mi to příjemné ani teď. Magie mě pořád děsí. Profesorka Terwilligerová ve dne učí na amberwoodské střední škole a v noci je čarodějnice. Tvrdí, že mám také přirozené sklony k magii. Přestože jsem zpočátku vzdorovala, naučila mě několik kouzel. Mám pár dobrých důvodů, proč bych se měla vyhýbat tajemnu. Krom toho, že mě vychovávali v přesvědčení, že magie je špatná, jsem se nechtěla zaplétat do více nadpřirozených záležitostí, než je nutné. Patřím k tajnému společenství, které tají před světem lidí existenci vampýrů. Tohle a k tomu ještě studium by zaneprázdnilo každého.

Přesto mě ale profesorčin magický výcvik v poslední době dostal z několika nebezpečných situací, takže už jsem ho tolik nezavrhovala. Na tom, že po mně chtěla, abych provedla nějaké kouzlo, nebylo nic zvláštního.

„Proč mě k tomu potřebujete?“ zeptala jsem se. Venku jezdilo takhle pozdě jen málo aut, takže nás světla reflektorů ozářila jen občas. „Jste milionkrát mocnější než já. Neumím ani zlomek kouzel, co umíte vy.“

„Moc je jedna věc,“ uznala, „ale ve hře jsou i jiné faktory a omezení. Tohle konkrétní kouzlo sama nesvedu.“

Založila jsem si ruce a zabořila se do sedadla. Když se zaměřím na praktickou stránku věci, můžu ignorovat, jak mě to celé znepokojuje. „A nemohlo to počkat do rána?“

„Ne,“ řekla vážným tónem. „Nemohlo.“

Z tónu jejího hlasu mi přejel po zádech mráz. Dál už jsme jely mlčky. Mířily jsme ven z města a předměstí do divoké pouště. Čím víc jsme se vzdalovaly od civilizace, tím větší byla tma. Na dálnici už jsme neviděly světla domů ani pouliční osvětlení. Po dél silnice rostlo trnité křoví, jehož siluety mi připomínaly zvířata připravená vrhnout se na nás. *Nikdo tam není, uklidňovala jsem se. A v Amberwoodu nikdo neví, že jsi tady.*

Nervózně jsem se zavrtěla a vzpomněla si na profesorkinu otázku ohledně mého panenství. Stanu se snad obětí nějakého pohanského rituálu? Litovala jsem, že jsem si s sebou nevezla telefon – i když bych stejně nemohla povědět alchymistům, kolik času trávím s někým, kdo se zabývá magií. A ne jen tak s ledajakým – s čarodějnici, která mě magii učí. Radši risknu, že budu obětována, než abych čelila hněvu alchymistů.

O dvacet minut později profesorka Terwilligerová zastavila u prašné cesty, která vypadala, že nikam nevede. Profesorka vystoupila z auta a naznačila mi, abych ji následovala. Bylo tu chladněji než v Amberwoodu. Zadívala jsem se na nebe poseté hvězdami a zatajil se mi dech. Mimo městské osvětlení hvězdy zářily plnou silou. Spatřila jsem Mléčnou dráhu a spoustu souhvězdí, která obvykle nejsou vidět pouhým okem.

„Na hvězdy se koukejte potom,“ prohlásila úsečně. „Teď si musíme pospíšet, než měsíc postoupí dál.“

Měsíční rituál, pustá poušť, panenská oběť... Do čeho jsem se to dostala? Vždycky mě rozčilovalo, jak mě profesorka Ter-

willigerová tlačí do magie, ale nikdy jsem ji nepovažovala za hrozbu. Teď jsem si ale nadávala, že jsem byla tak naivní.

Přes rameno si přehodila pytel a zamířila do pustiny, kde se tu a tam objevovaly kameny nebo skrovná vegetace. Ale ani tu úžasné nebeské představení nevrhalo příliš mnoho světla. Profesorka přesto kráčela tak, že vypadala, že velice dobře ví, kam jde. Poslušně jsem ji následovala a klopýtala po kamenitém terénu, na který moje plyšové pantofle nebyly právě nejvhodnější.

„Tady,“ řekla, když došla na malé prostranství. Opatrně odložila pytel, přikrčila se k němu a začala vyndávat jeho obsah. „Uděláme to.“

Poušť, přes den nelítostně žhavá, byla teď v noci chladná, ale já jsem se přesto potila. Bylo to spíš kvůli nervozitě než kvůli okolní teplotě nebo tlustému pyžamu. Znovu jsem si uvázala uzel na pásku u županu. Takové drobnosti a rutina mě odjakživa uklidňovaly.

Profesorka Terwilligerová vytáhla velké oválné zrcadlo s vroubkovaným stříbrným rámem. Položila ho na zem, podívala se na nebe a pak zrcadlo trochu posunula. „Pojďte sem, slečno Melbourneová.“ Ukázala naproti sobě, na místo na druhé straně zrcadla. „Posaďte se a udělejte si pohodlí.“

V Amberwoodu vystupuju pod jménem Sydney Melroseová, a ne pod svým skutečným, Sydney Sageová. Jenže profesorka Terwilligerová moje vymyšlené jméno popletla hned první den školy a bohužel už mi to zůstalo. Zařídila jsem se podle jejích pokynů, ale nedalo se říct, že by se mi sedělo kdovíjak pohodlně. Byla jsem si jistá, že slyším v křoví nějaké velké zvíře. Na seznam ohrožení, která jsem tu prožila, jsem tedy přidala „kojoty“, hned za „magii“ a „nedostatek kávy“.

„Tak tedy můžeme začít.“ Profesorka Terwilligerová mě sledovala tmavýma děsivýma očima. „Máte na sobě něco kovového? Musíte to sundat.“

„Ne. Aha, počkejte.“

Rozepnula jsem si zlatý řetízek, na kterém jsem na krku nosila křížek. Měla jsem ten přívěsek už léta, ale nedávno jsem ho dala někomu jinému, abych ho uklidnila. On mi ho pak poslal zpátky po naší společné kamarádce Jill Mastranové Dragomirové. Ještě teď vidím její naštvaný výraz, když ke mně ve škole napochodovala a bez jediného slova mi vrazila křížek do ruky.

Teď jsem se dívala, jak se přívěsek leskne v měsíčním světle. Pomyslela jsem na Adriana, jemuž jsem křížek dala, a zhoupl se mi žaludek. Dala jsem mu ho předtím, než přiznal, že mě miluje. To mě před pár týdny opravdu vykolejilo. Možná mě to ale nemělo překvapit. Čím víc jsem vzpomínala – což bylo poslední dobou často –, tím víc jsem si uvědomovala náznaky, z nichž se mi mohly jeho city vyjevit už dřív. Jenže jsem tehdy byla příliš slepá, než abych si jich všímala.

Samozřejmě nezáleželo na tom, jestli jsem to předvíдалa, nebo ne. Adrian byl pro mě naprosto nevhodný a nemělo to nic společného s jeho neřestmi ani hrozící možností, že zešlší. Adrian je vampýr. Je sice Moroj – jeden z těch hodných, živých vampýrů –, ale to nehraje roli. Lidé a vampýři spolu nemůžou chodit. V tomto bodě jsou Morojové i alchymisté zajedno. Pořád mě ohromovalo, že mi Adrian vyjevil svoje city. Připadalo mi úžasné, že je vůbec má a že měl odvalu mě políbit, i když se mi po tom polibku točila hlava a sotva jsem popadala dech.

Samozřejmě jsem ho musela odmítnout. Můj výcvik by mi ani nic jiného nedovolil. Situace v Palm Springs nás nutila být neustále pohromadě, což bylo od jeho přiznání těžké. Neměla jsem problém jen s tím, abych se vyrovnala s naším novým vztahem. Adrian mi... chyběl. Před tím debaklem jsme byli kamarádi a trávili jsme spolu spoustu času. Zvykla jsem si na jeho samolibý úsměv a kousavé poznámky. Dokud to všechno neskončilo,

neuvědomovala jsem si, jak moc se na něj spoléhám. Jak moc ho potřebuju. Uvnitř jsem se cítila prázdná, což bylo samozřejmě směšné. Proč by mi mělo tolik záležet na nějakém vampýrovi?

Někdy mě to rozčilovalo. Proč zničil naše dobré přátelství? Proč mi tolik chybí? A co čekal, že udělám? Musel přece vědět, že není možné, abychom spolu chodili. Nesmím k němu nic cítit. *Nesmím*. Kdybychom žili mezi Udržovateli – skupinou necivilizovaných vampýrů, lidí a dhampýrů –, možná bychom mohli... Ne. I kdybych k němu něco cítila – a já trvala na tom, že necítím –, bylo by špatné o vztahu vůbec uvažovat.

Teď se mnou Adrian mluvil co nejméně. A neustále se na mě díval svýma zelenýma očima takovým pohledem, že mě z něho bolelo srdce a...

„Á! Co je to?“

Profesorka Terwilligerová mi na hlavu vysypala misku plnou sušených bylin, až jsem nadskočila leknutím. Byla jsem natolik zabraná do vzpomínek, že jsem to dřív nepostřehla.

„Rozmarýn,“ odpověděla. „Yzop. Anýz. Nedělejte to.“ Zvedla jsem ruku, protože jsem si chtěla smést z vlasů sušené lístky. „Budete to potřebovat na kouzlo.“

„Jasně,“ řekla jsem a vrátila se myšlenkami zase k práci. Opatrně jsem položila křížek na zem a pokusila se oprostit svoje myšlenky od zelených očí. „Kouzlo, které svedu jenom já. Proč vlastně?“

„Protože ho musí provést panna,“ objasnila. Snažila jsem se neušklíbnout. Profesorka naznačovala, že ona panna není, což se dá u čtyřicetileté ženy předpokládat, ale přesto jsem o tom nechtěla příliš uvažovat. „A taky kvůli tomu, že osoba, kterou hledáme, se přede mnou schovává. Ale před vámi? Vás nečeká.“

Podívala jsem se do zářícího zrcadla a rázem jsem pochopila. „Tohle je hledací kouzlo. Proč ho neprovádíme postupem, jaký jsem dělala už dřív?“

Ne že bych toužila si to kouzlo zopakovat. Použila jsem ho, když jsem někoho hledala, a vyžadovalo několik hodin zírání do misky s vodou. Ale když už jsem věděla, jak na to, bylo mi jasné, že bych to zvládla znovu. Navíc se mi nelíbilo pomýšlení, že budu provozovat kouzlo, o němž nic nevím. Slova a bylinky jsou jedna věc, ale co dalšího po mně může profesorka chtít? Abych ohrozila svou duši? Abych obětovala svou krev?

„Tamto kouzlo funguje jen u toho, koho znáte,“ pověděla mi. „Ale tohle vám pomůže najít někoho, koho jste nikdy neviděla.“

Zamračila jsem se. Magii sice ráda nemám, ale ráda řeším problémy – a záhady, které magie často obnáší, mě zajímají. „Jak mám teda vědět, koho hledat?“

Profesorka Terwilligerová mi podala fotku. Moje oči už přivykly tmě, takže jsem dobře viděla portrét hezké mladé ženy. Trochu se podobala mojí učitelce, ale nebylo to znát na první pohled. Na rozdíl od profesorky Terwilligerové s nevýraznými hnědými vlasy měla tahle žena vlasy tmavé, skoro až černé. Taky o sebe mnohem víc dbala, měla na sobě černé saténové večerní šaty, které měly daleko k obvyklému hipísáckému profesorčinu stylu. Ale i přes markantní rozdíly obě ženy sdílely vystouplé lícní kosti a bystré oči.

Zvedla jsem hlavu. „Je to vaše příbuzná.“

„Moje starší sestra,“ přitakala profesorka Terwilligerová nevýrazně. Starší? Tipovala bych, že žena na fotografii je nejmíň o deset let mladší.

„Je pohřešovaná?“ zeptala jsem se. Při předchozím hledání šlo o moji unesenou kamarádku.

Profesorka se ušklíbla. „Ne tak, jak si myslíte.“ Z bezedného pytle vytáhla malou knížku v kožené vazbě a otevřela ji na založené stránce. Zamžourala jsem na místo, na které ukazovala, a uviděla jsem latinský rukopis popisující zrcadlo a byliny, které

na mě profesorka nasypala. Pak následovaly pokyny, jak kouzlo provést. Naštěstí to nevyžadovalo žádné krveprolití.

„Vypadá to jednoduše,“ řekla jsem s jistou dávkou podezíravosti. Poučila jsem se, že kouzla o několika málo krocích a pomůckách vyžadují spoustu psychické energie. Po tom minulém hledacím kouzle jsem omdlela.

Přikývla a zřejmě odhadla, na co myslím. „Vyžaduje to hodně soustředění – víc než to minulé kouzlo. Ale i když to nechcete slyšet, vaše síla od minule vzrostla, takže by to pro vás mělo být jednodušší než posledně.“

Zamračila jsem se. Měla pravdu. Nechtěla jsem to slyšet.

Nebo ano?

Částečně jsem si uvědomovala, že bych měla odmítnout pokračovat v tomhle šílenství. Ale taky jsem se obávala, aby mě profesorka nenechala uprostřed pouště, kdybych jí nepomohla. Zároveň jsem byla šíleně zvědavá, jak to celé bude fungovat.

Zhluboka jsem se tedy nadechla, odrecitovala zaklínadlo z knihy a položila fotku doprostřed zrcadla. Zopakovala jsem zaklínadlo a fotku zase odstranila. Naklonila jsem se dopředu, zadívala se na zářivý povrch zrcadla, pokusila se oprostít od všech myšlenek a splynout s tmou a měsíčním svitem. Mnohem rychleji, než jsem očekávala, mnou projel záchvěv energie. Ale v zrcadle se zatím nic nezměnilo. Dívala jsem se jen na svůj odraz s rozčuchanými blond vlasy, v nichž místy ulpěly suché lístky.

Energie ve mně vzrůstala, byla čím dál hřejivější a radostnější. Zavřela jsem oči a poddala se jí. Připadalo mi, že se koupu v měsíčním svitu, jako bych jím sama byla. Takhle bych vydržela věčně.

„Vidíte něco?“

Hlas profesorky Terwilligerové představoval nevíтанé vyrušení z mojí blaženosti, ale přesto jsem poslušně otevřela oči

a zadívala se do zrcadla. Můj odraz zmizel. Viděla jsem budovu, před níž se vznášela stříbřitě šedá mlha, ale věděla jsem, že není fyzické povahy. Vytvořila ji magie. Byla to jakási mentální překážka, která mi bránila vidět obraz za ní. Zapojila jsem vůli a protlačila svou mysl skrz ni. Po chvíli se mlha rozplynula.

„Vidím budovu.“ Můj hlas se podivně nesl nocí. „Je to starý viktoriánský dům. Tmavě červený, s tradiční verandou. Před ním rostou hortenzie. Je tam nějaká cedule, ale nedokážu ji přečíst.“

„Poznáte, kde ten dům stojí?“ Profesorčin hlas jsem vnímala jako z veliké dálky. „Podívejte se kolem.“

Pokusila jsem se rozšířit své zorné pole až za dům. Chvilku mi to trvalo, ale pak se obraz rozšířil jako ve filmu. Spatřila jsem i okolní podobné domy, všechny ve viktoriánském stylu, s prostornými verandami a porostlé popínavými rostlinami. Všechny byly krásné, představovaly dokonalý kousek historie zasažený do moderního světa.

„Nic konkrétního nevidím,“ řekla jsem. „Jen malebnou ulici.“

„Jděte ještě dál. Snažte se vidět větší obraz.“

Udělala jsem to a bylo to, jako bych se vznesla k nebi a shlížela na tu čtvrt z ptáčích perspektivy. Domy přecházely v další a ty nakonec ustoupily průmyslovým a komerčním oblastem. Postupovala jsem dál. Průmyslové budovy houstly. Protínalo je čím dál víc ulic. Domy byly čím dál vyšší, až se nakonec zhmotnily do známé siluety města.

„Los Angeles,“ prohlásila jsem. „Ten dům stojí na předměstí Los Angeles.“

Uslyšela jsem, jak profesorka ostře vdechla. Pak řekla: „Děkuju vám, slečno Melbourneová. To stačí.“

Náhle mi před očima prolétla ruka, která zničila obrázek města. Pominula i moje euforie. Už jsem se dál nevznášela, už jsem si nepřipadala jako stvořená ze světla. Krutě jsem dopadla

do reality, do kamenité pouště, a uvědomila si, že mám na sobě pyžamo. Byla jsem vyčerpaná a celá jsem se třásla. Připadalo mi, že každou chvíli omdlím. Profesorka Terwilligerová mi podala termosku s pomerančovým džusem a já jsem okamžitě začala žíznivě pít. Když se mi do těla dostaly živiny, začalo mi být o něco lépe. Intenzivní využití magie odčerpává z těla cukr.

„Pomohlo vám to?“ zeptala jsem se, jakmile jsem vypila celý obsah termosky. Dotěrný hlas v mojí hlavě mi hned začal spílat, kolik kalorií obsahuje pomerančový džus, ale ignorovala jsem ho. „Tohle jste se chtěla dozvědět?“

Profesorka Terwilligerová mě obdařila úsměvem, který ovšem nedosáhl až do jejích očí. „Ano, pomohlo. Ale chtěla jsem tohle?“ Zadívala se kamsi do dálky. „Ne, ani ne. Doufala jsem, že řeknete jiné město. Nějaké hodně vzdálené.“

Sebrala jsem ze země svůj křížek a zase si ho zapnula kolem krku. Ten důvěrně známý předmět mě uklidňoval a dodával mi zdání normálnosti po tom, co jsem právě udělala. Taky ve mně vyvolával výčitky svědomí, když jsem si vzpomněla na euforii, kterou jsem díky magii prožila. Lidé by neměli ovládat magii – a už vůbec by si ji neměli užívat. Přejela jsem prsty po křížku a znovu pomyslela na Adriana. Nosil ho vůbec? Nebo ho doma přechovával pro štěstí? Dotýkaly se ho jeho prsty tak jako moje?

Profesorka Terwilligerová začala balit věci. Zvedla jsem se krátce po ní. „Co to přesně znamená, madam?“ zeptala jsem se. „Že jsem viděla Los Angeles?“

Následovala jsem ji zpátky k autu, ale ona hned neodpověděla. Když po chvíli promluvila, její hlas zněl netypicky pochmurně. „Znamená to, že je mnohem blíž, než se mi zamlouvá. A taky to znamená, že ať chcete nebo ne, budete muset velice rychle zapracovat na svých magických schopnostech.“

Zastavila jsem se. Najednou mě to namíchlo. Co je moc, to je moc. Byla jsem unavená a všechno mě bolelo. Vytáhla mě sem uprostřed noci, a teď mi vykládá takové věci? Když navíc dobře ví, jaké mám z magie pocity? Její slova mě přímo vyděsila. Co s tím mám společného? Tohle bylo její kouzlo, její záležitost. Přesto mi to přikázala s takovou rozhodností, že jsem z toho měla dojem, jako bych já byla důvod, proč jsme vyrazily do téhle pustiny.

„Madam,“ začala jsem.

Profesorka Terwilligerová se otočila a naklonila se ke mně, takže nás dělilo jen několik centimetrů. Zalapala jsem po dechu a polkla veškerá rozčilená slova, která jsem už už chtěla vychrlit. Nikdy jsem ji neviděla takhle se tvářit. Nepůsobila děsivě, to ne, ale dívala se na mě intenzivním pohledem, jaký jsem u obvykle roztržité profesorky nikdy dřív nezaznamenala. Tvářila se... vyděšeně. *Otázka života a smrti.*

„Sydney.“ Jen málokdy mě oslovovala křestním jménem. „Ujišťuju vás, že to z mé strany není žádný fígl. Vy si vylepšíte svoje magické schopnosti, ať se vám to líbí, nebo ne. A ne proto, že bych byla krutá nebo se snažila splnit si nějaké sobecké přání. Dokonce ani ne proto, že nesnáším, když vaše schopnosti přicházejí vniveč.“

„Tak proč teda?“ pípala jsem. „Proč se toho musím naučit víc?“

Zvedl se vítr a odvál mi z vlasů pár lístků a květů. Naše stíny náhle působily zlověstně a měsíční svit spolu s hvězdami, které ještě před chvílí vypadaly božsky, byl náhle chladný a drsný.

„Protože je to pro vaši vlastní ochranu,“ odpovědě-

la profesorka Terwilligerová.

PAK UŽ MI PROFESORKA ODMÍTLA ŘÍCT COKOLI DALŠÍHO. Odvezla mě zpátky do Amberwoodu a cestou jako by si ani neuvědomovala, že jsem tam taky. Mumlala si pro sebe věci jako „není dost času“ a „potřebuju další důkazy“. Když mě konečně vysadila, pokusila jsem se z ní vytáhnout další informace.

„Co to mělo znamenat, že bych se měla chránit?“ zeptala jsem se. „Před čím?“

Parkovaly jsme na zakázaném místě. Profesorka se stále tvářila neklidně. „Vysvětlím vám to jindy, zítra na našem nezávislém studiu.“

„Nemůžu,“ připomněla jsem jí. „Odjždím hned po vyučování. Pamatujete? Musím stihnout letadlo. Říkala jsem vám to minulý týden. A včera. A dneska taky.“

To ji vytrhlo ze zamyšlení. „Opravdu? Tak tedy dobrá. V tom případě uděláme, co bude nutné. Uvidím, co pro vás budu mít ráno.“

Potom jsem si šla lehnout, ale moc času na spaní už mi nezbývalo. A když jsem pak ráno přišla na hodinu dějepisu, profesorka dostála svému slovu. Došla k mojí lavici a podala mi starou knihu vázanou v červené popraskané kůži. Latinský název by se dal přeložit jako *Elementy bitvy*. Zamrazilo mě z toho. Kouzla vytvářející světlo nebo neviditelnost jsou jedna věc. Ta mají praktické využití a téměř si je dokážu odůvodnit. Ale bojová kouzla? Něco mi napovídalo, že s tím asi budu mít menší problém.

„Čtivo do letadla,“ prohlásila. Mluvila svým obvyklým školním hlasem, ale v jejich očích jsem přesto postřehla náznak úzkosti z minulé noci. „Zaměřte se pouze na první část. Věřím, že to provedete jako vždy pečlivě.“

Žádný ze studentů, kteří přicházeli na hodinu, nám nevěnoval pozornost. Jako svou poslední hodinu jsem ten den měla mít nezávislé studijní sezení o historii pozdní antiky, kterou jsem se učila taky s profesorkou Terwilligerovou. Často ale takhle sezení využívala k tomu, aby mě pasivně agresivním způsobem učila magii. Takže nebylo nic zvláštního na tom, že mi dává knihu.

„A taky by mi moc pomohlo, kdybyste zjistila, kde přesně se ta čtvrt nachází,“ dodala.

Na okamžik jsem se nezmohla na slovo. Lokalizovat jednu čtvrt v ohromné oblasti okolí Los Angeles? „To je... hrozně velká oblast,“ řekla jsem nakonec a vzhledem k tolika svědkům kolem jsem pečlivě volila slova.

Přikývla a posunula si brýle po nose. „Já vím. Většina lidí by to pravděpodobně nezvládla.“ Po tomhle polovičním komplimentu se vrátila za katedru.

„Jaká čtvrt?“ zeptal se nový hlas.

Eddie Castile právě dorazil a usedl do vedlejší lavice. Eddie je dhampýr, takže má v sobě směsku lidské a vampýří DNA, která se předává už od dob, kdy se obě rasy začaly mísit. Přesto byl Eddie na pohled k nerozeznání od obyčejného člověka. Měl pískově světlé vlasy a hnědé oči, což podporovalo naše tvrzení, že jsme dvojčata. Ve skutečnosti byl Eddie tady v Amberwoodu jakožto osobní strážce Jill. Pronásledovali ji odpadlíci její vlastní rasy Morojů. Přestože jsme je od našeho příchodu do Palm Springs ani nezahledli, Eddie byl neustále ve střehu a připraven vrhnout se do boje.

Schovala jsem knihu vázanou v červené kůži do batohu. „Neptej se. Další její pošahaný úkol.“ Nikdo z mých kamarádů – kromě Adriana – nevěděl, že s profesorkou Terwilligerovou provozuju magii. A ještě jsem zapomněla na Jill. Všichni Morojové ovládají některý druh elementární magie. Ta Adrianova se nazývá éter. Je vzácná a mocná a v oblasti uzdravování dokáže zázraky. Použil svou magii, aby přivedl Jill zpátky k životu poté, co ji vrazi zabili. Tím se Jill stala „stínem políbenou“ a mezi ní a Adrianem se vytvořilo psychické pouto, které jí umožňovalo vnímat jeho emoce a někdy dokonce vidět jeho očima. Díky tomu se toho Jill dozvěděla o Adrianovi a mně víc, než se mi líbilo.

Vytáhla jsem z batohu klíčky od auta a neochotně je podala Eddiemu. On byl jediný, komu jsem důvěřovala natolik, že jsem ho nechala řídit svoje auto. Kdykoli jsem odjela z města, půjčila jsem mu ho pro případ, že by potřeboval pro naši skupinu něco vyřídit. „Tady máš. A koukej mi ho vrátit tak, jak je. A ať se Angeline ani nepřibližuje k sedadlu pro řidiče.“

Zazubil se na mě. „Vypadám snad jako sebevrah? Nejspíš s tím autem ani nevyjedu. Určitě nechceš, abych tě pak hodil na letiště?“

„Nestihl bys vyučování,“ řekla jsem. Jediný důvod, proč jsem dneska mohla odejít ze školy dřív, byla nezvyklá povaha mého nezávislého studia.

„To by mi nevadilo, věř mi. Máme písemku z biologie.“ Ušklíbl se a ztišil hlas. „Víš, jak ji nesnáším.“

Neubránila jsem se úsměvu. Eddiemu i mně je osmnáct a maturitu už máme za sebou. Já jsem studovala doma a on na elitní akademii pro Moroje a dhampýry. Ale tady jsme se jen těžko mohli vydávat za studenty, a přitom nechodit na vyučování. Mně práce navíc nevadila, ale Eddie nebyl tak zapálený do učení jako já.

„Ne, díky,“ pověděla jsem mu. „Pojedu taxíkem.“